

најважнији су Петиција о правима (Petition of right) из 1628., Закон о неповредивости човекове личности (Habeas corpus act) из 1679., Закон о правима (Bill at rights) из 1689. и др. Ови акти су били и остали монументални политичко-правни документи који су предвидели бројна права за која се народ борио и изборио под вођством прво аристократије а касније и буржоазије. Петиција о правима и Бил о правима понављају принципе из Велике повеље о слободама, али сада у корист буржоазије која стиче нека важна права у енглеском Парламенту-одлучивање о спољној политици, војсци, порезу и др. Закон о неповредивости човекове личности (Habeas corpus act) из 1679. успоставља заштиту човека, његових права и слобода пред полицијом и судом, и он се с правом сматра клицом модерног кривичног права и кривичног процесног права. И наша средњовековна Србија се прочула по једном писаном документу који је у правом смислу, по својој материјалној садржини имао уставни карактер. Реч је о Душановом закону од 1349. и 1354. Из ових клица уставности појавиће се касније и први устав и ојачаће процес уставности у свету. Али то је донео тек XVIII век и то је био у правом смислу век уставности и устава. То је било време светлости и враћања вере у људски разум у коме се видела истинска снага која води људском прогресу и ослобођењу. Рационализам је начео и разорио свемоћ владара, њихове апсолутне власти и указао на демократско порекло власти, да је ствара народ и да јој додељује ограничена овлашћења и установљује начин њеног вршења. Тако се потврђује да људску историју, још од времена Грка и Римљана, обележава борба између слободе и ауторитета или, како каже Џ.С. Мил, борба између поданика и владе за одбрану од тираније политичких владара.

Таква моћ, тиранија сваке власти, је опасна па се од ње треба заштитити, поставити јој границе. Та ограничења власти, границу моћи владара, по Милу поставља слобода, да би касније ту границу постављала уставна ограничења која предвиђају пристанак заједнице као услов за доношење политичких одлука. Да би се људи заштитили од опасности коју изазива власт требало је да њихова права буду проглашена светим и неприкосновеним како би била обезбеђена од оних који их угрожавају. Тако се дошло до идеје о једном писаном документу у коме би била свечано записана права и слободе које представљају границу власти, нешто што никаква власт не би смела да газии ограничава. По неким ауторима, први писани устав у свету је Кромвелов Instrument of government из 1653. мада није никад заживео, док по другим ауторима прве писане уставе представљају основни